

A watercolor illustration of a teapot and a teacup. The teapot is the central focus, decorated with blue and red flowers. It sits on a saucer. In the foreground, a blue and white patterned teacup is visible. The background consists of vertical brushstrokes in shades of yellow, green, and blue, suggesting a window or a wall. The overall style is soft and artistic.

BETTY NEELS

Laupäevalaps

Teised kirjastuselt Ersen ilmunud

Betty Neelsi raamatud:

Armastuse õppetund

Õnnelik kohtumine

Saatuse käsi

Mu kõige kallim

Talvepulmad

Poissmehe pulmad

Täiuslik naine

Abiellumine Maryga

Sõrmus teetassis

Midagi maagilist

Saatust on ettearvamatu

Roheliste silmadega tüdruk

Henrietta loss

Laupäevalaps

BETTY NEELS

Laupäevalaps

Inglise keelest tõlkinud Tiina Kanarbik

ERSEN

Betty Neels
Saturday's Child
2007

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1972 by Betty Neels
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M08330617
ISBN 978-9949-82-110-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Tuba oli jahe ja range nagu ka naine, kes istus toanurgas laua taga. Ta näojooni valgustas lamp, mis mõnevõrra suutis eemale peletada tumedat udust jaanuaritaevast õues. Neiu, kes oli naise põgusa noogutuse peale ta vastas istet võtnud, kujutles, milline näeks too välja pehmema soengu, korraliku meigi ja sobivama kleidiga. Niisugused muudatused, mõtles preili Abigail Trent, sest see oli ta nimi, võtaksid naiselt vähemalt kümme aastat vähemaks. Naine tõstis pilgu ja kordas: „Teie vanus, preili Trent?”

„Kakskümmend neli.”

„Haridus?”

Abigail ütles ühe tuntud tütarlaste internaatkooli nime. Kui ta isa oleks elus, jätkuks piisavalt raha...

„Teil on õetunnistus olemas?”

Abigail noogutas ja kui tal paluti öelda, kus ta praktilikal oli, mainis üht Londoni kuulsat haiglat.

„Perekondlikud sidemed?”

Abigail mõtles kahele sugulasele Kanadas, nad saatsid talle igal aastal jõulukaarte, aga mingeid sidemeid tal nendega ilmselt polnud, ega ka mitte onu Sedgeleyga, ema vennaga, kes oli abielus oma ülikoolikaaslase õega ja kuulus maa-aadlike hulka. Onu ei tunnistanud ta isa, ema abielu temaga ega ka mitte Abigaili. Neiu ütles vaikselt oma meeldival häälel: „Pole,” ja kui naine küsis, millisel alal ta on õena hiljuti töötanud, vastas: „Kirurgias, operatsioonisaalis samuti.”

„Kas teile reisida meeldib?”

See kõlas nagu kuulutus The Timesi rubriigist „Isiklik”. Ta sõnas: „Muidugi,” ja naeratas naisele, kes ei naeratanud vastu, vaid vaatas kella, nagu oleks tal vestlusteks vaid kindel aeg ette nähtud ja ta oleks selle tervenisti Abigailile kulutanud. Ta tõusis püsti ja läks üle toa kaustakapi juurde, mis seisis sein ääres, ning hakkas sahtleid lahti tõmbama. Siis tuli ta tagasi väikese kaustaga ja võttis jälle istet. „Ma arvan, et võime otsekohe teile tööd pakkuda, kui olete valmis meditsiini alal tegutsema. Üks patsient Amsterdamis – ameeriklanna, kes elab seal oma sõprade juures. Ta oli gastriidi sümptomitega haiglas ja on nüüd sõprade juures tagasi – ikka veel muidugi voodis, oodates arsti otsust. Ta ei tahtnud haiglas olla, sest ta ei räägi hollandi keelt ja leidis, et sealsed nõuded on pisut väsitavad. Ma arvan, et ta on võrdlemisi...” Naine jättis targalt lause lõpetamata ja jätkas:

„Teile makstakse kakskümmend naela nädalas pluss prii ülalpidamine ja toit, ning ta on valmis tasuma teie

sõidukulud, kui kaks nädalat läbi saab. Korter peaks asuma ühes linna parimatest rajoonidest. Teil on igal õhtupoolikul kaks ja pool tundi vaba aega ning muul ajal siis, kui saate seda korraldada. Kui võtate selle koha vastu, maksate agentuurile kuni tööpostilt lahkumiseni kaksteist ja pool protsenti palgast.”

Naine lõpetas jutu ja istus, koputades pastakaga pabe-rile enda ees. Umbes poole minuti pärast ta nõudis: „Preili Trent, kes te sooviksite seda kohta?”

See polnud just päris see, mida Abigail tahtis, ehkki ta vaevalt teadis, mida tahab – ainult Londonist minema saada – Inglismaalt ära natukeseks ajaks, nii et ta suudaks kohaneda tulevikuga, kus puudus ta ema. Ja ta vajab raha. Ta tõusis. „Jah, ma võtan selle,” ütles ta. „Millal te tahaksite, et lähen?”

„Palun võtke istet.” Naine tundus olevat rangem kui kunagi varem. „Ma annan teile selle patsiendi nime ja aadressi ning soovitan, kuidas sinna kõige lihtsamalt jõuda. Arvan, et peaksite lendama homme varahommikul, nii et jõuaksite lõunaajaks Amsterdami – see annab teile aega asjad lahti pakkida, patsient üle vaadata ja alustada viivitamatult oma kohustustega.”

Abigail pilgutas oma ilusaid siidiseid ripsmeid, mis ääristasid ta silmi, mida võis pidada kauniks muidu tavalises näos. Need olid pruunid ja suured ning ka kulmud nende kohal olid siidised. Aga ta nina oli liiga lühike, suu liiga suur ning juuksed liiga õhukesed ja helepruunid, et teda oleks võinud ilusaks pidada. Ta polnud hetkel kindel,

kas see muudatus tuleks talle kasuks; ilmselt mitte, aga ta võib alati haiglasse tagasi minna. Ta sirutas välja oma pisut kulunud kindas käe ja võttis paberid, mille naine talle ulatas.

Kaks minutit hiljem oli ta uksest väljas ja seisis üsna ebakindlalt tänaval, kus möödakäijad teda müksasid ja tõukasid – mõtlemata teda halvasti kohelda, vaid püüdes võimalikult kiiresti jõuda sinna, kuhu nad teel olid. Ta ületas tänava, sest teda võlusid Golden Eggi restorani rõõmsad tuled, ja astus sisse. Kell oli peaaegu kaksteist sellel jaanuari esimese nädala niiskel ja udusel päeval; lõuna meeldivas soojuses tundus olevat hea mõte. Ta valis muna ja friikartulid ja kohvi ning kuni ta ootas, võttis välja oma väikese märkmiku ja hakkas arveid kokku lööma. Kakskümmend naela nädalas oli väga hea; ta polnud nüüdseks kolm kuud üldse mingit raha teeninud. Kui ta ema haigeks jäi, oli ta loobunud tööst haiglas ja jäänud koju teda põetama, sest arst oli öelnud, et emal on vaid mõni kuu elada, ja Abigail poleks talunud mõtet sellest, et ema peaks veetma oma viimased elupäevad mingis imelikus haiglavoodis. Ta oli olnud kodus peaaegu kolm kuud ja ema oli saanud kogu mugavuse ja luksuse, mida ta tahtis või vajas, ning Abigail oli kulutanud selle eest maksmiseks oma kokku hoitud raha – ehkki seda polnud palju. Ta ema pensionist oli võimalik nende väikese korteri üür ja majapidamiskulud tasuda, aga kui ta suri, polnud midagi järel. Mööbel läks koos korteriga ja ema ehted, mis polnud eriti väärtuslikud, olid viimase

viie aastaga maha müüdnud, ning Bollinger, kes oli teeninud truult isa kuni ta surmani, oli keeldunud lahkumast ja talle oldi võlgu peaaegu aasta jagu madalat palka. Matustele oli läinud peaaegu kogu raha ja praegu, vaevalt nädal hiljem, otsis Abigail tööd – see pidi olema isiklik hooldus, sest niimoodi saab ta öömaja ja söögi tasuta ning raha makstakse varsti.

Muna ja kartulid saabusid ja ta sõi neid, ikka veel peast arvutades. Tal oli hädavaevu võimalik Amsterdami sõita ja rahakotti jäi nael või paar. Kaks nädalat polnud pikk aeg palka oodata ja igal juhul tundus, et tal pole palju vaba aega, millal oma raha kulutada. Isegi kui sellest võetakse maha kaksteist ja pool protsenti, saab ta ikkagi Bollingerile raha saata. Nüüd jääb mees pensionile, arvas Abigail, aga tal on ainult vanaduspension ja sellega Londonis kaugemale ei jõua. Abigail hakkas muretsema, kuhu Bollinger elama läheb; pärast tänast peavad nad korterist lahkuma. Ta ei kavatsenud jätta meest üksi elukoha pärast vaeva nägema, pärast kõiki neid aastaid, mil ta oli nende juures töötanud, ja ta oli olnud nii hea ja abivalmis tema ja ta ema vastu. Toitu tahtsid seguneda pisarad, aga ta võitles nendega ning hakkas otsustavalt friikartuleid sööma ja kohvi jooma, ehkki ta seda enam ei tahtnud.

Ta sõitis bussiga koju tagasi – see oli väike ülemise korruse korter otse Cromwell Roadi juures, kus nad olid elanud isa surmast saadik ja Abigail oli oma haiglatööd alustanud...